

prof. zw. Anna Goebel

Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu

Ocena rozprawy doktorskiej oraz dorobku twórczego Pani mgr Magdaleny Bezat sporządzona w związku z przewodem doktorskim w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie artystycznej sztuki projektowe, wszczętym przez Radę Wydziału Tkaniny i Ubioru Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi.

Pani mgr Magdalena Bezat studiowała w latach 2000- 2005 w Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi na Wydziale Tkaniny i Ubioru. Pracę dyplomową pt. *"Kolekcja dywanów autorskich. Realizacje przemysłowe i unikatowe"* wykonała w Pracowni Dywanu i Gobelinu prof. Mariusza Kowalskiego pod kierunkiem prof. Jolanty Rudzkiej – Habisiak. W roku 2008 rozpoczęła pracę, jako nauczyciel tkaniny artystycznej oraz rysunku i malarstwa w Prywatnej Ogólnokształcącej Szkole Sztuk Pięknych we Włocławku. Doktorantka prowadzi również liczne warsztaty plastyczne dla dzieci i młodzieży m.in. w Centrum Kultury Browar „B” oraz w Galerii Sztuki Współczesnej we Włocławku. Wielokrotnie organizowała i prowadziła plenery malarskie w Krynicy Zdroju, we Władysławowie w 2015, w Jastrzębiej Górze w 2016. Trzykrotnie była kuratorem Międzynarodowego Biennale Miniatur szkół plastycznych.

Obszarem zainteresowań twórczych Magdaleny Bezat jest malarstwo oraz tkanina artystyczna. Załączona dokumentacja fotograficzna doktorantki dotycząca jej dorobku twórczego pozostawia mój niedosyt, jest bardzo skromna. Najczęściej zdjęcia przedstawiają jedynie ogólny widok z wystawy z informacją, gdzie i kiedy się odbyła.

Prace pani Magdaleny Bezat są bardzo różnorodne, chcę wierzyć, że wynika to z jej ciągłego poszukiwania własnego języka wypowiedzi artystycznej. Początkowo autorka tworzyła tkaniny o powierzchniach płaskich, następnie powoływała monumentalne kompozycje z zastosowaniem filcu przemysłowego. Stosując własne przeploty budowała fakturalne powierzchnie absorbujące światło, które wydobywało finezję nakładających się struktur. W kolejnych pracach doktorantka zwróciła się ku formom przestrzennym. Swoje dociekania rozpoczęła od realizacji miniatur tkackich, które były dla niej rodzajem eksperymentu, śladem jej

myśli, rejestracją idei, testem splotu czy wyboru materii. Pani Bezat łączyła kontrastowe materie – miękkie włókna z tekturowymi pudełkami, innym razem drewniane ramki z drutem lub fotograficzne klisze z nicią. Następnie zaczęła anektować przedmioty użytkowe, które łączyła z wieloma rodzajami włókien i miękkich materii. Eksperymenty te autorka rozwinęła w pracy doktorskiej.

Recenzja pracy doktorskiej

Praca teoretyczna pani Magdaleny Bezat jest ściśle związana z zagadnieniem podjętym w jej pracy artystycznej. Zawiera trzy rozdziały poprzedzone wstępem i zakończone podsumowaniem. Część pierwsza dysertacji odnosi się do Polskiej Szkoły Tkaniny; rozdział pracy jest niespójny, miejscami chaotyczny. Uważam za zbyteczne przywoływanie niektórych faktów niemających bezpośredniego związku z poruszonym zagadnieniem, chociażby nawiązanie do czasów prehistorycznych. W kolejnym rozdziale autorka konsekwentnie prowadzi odbiorcę przez podjęty problem, dokonała trafnego doboru artystów związanych z tematem pracy z obszaru tkaniny artystycznej jak również z malarstwa. Trzecia część tekstu dotyczy analizy pracy artystycznej autorki, przybliżyła nam jej własny proces twórczy.

Artystyczna praca doktorska pani Magdaleny Bezet składa się z cyklu prac malarskich i zespołu obiektów para tkackich. Przedmiotem jej badań było przełożenie malarskich środków wyrazu na język tkaniny. Zrealizowała cykl obrazów, których inspiracją były kadry miejskie, zostały tak daleko przetworzone, że zatraciły swój realizm. Wypowiedź malarska autorki jest ekspresyjnym zapisem otaczającej ją rzeczywistości, jest refleksją tego, co dostrzega wokół siebie. Obrazy buduje za pomocą energicznych gestów pociągnięć pędzla czy niekonwencjonalnych narzędzi, którymi uzyskuje napięcia pomiędzy czernią powołanych form a białymi powierzchniami podłoża. Plamy zestawia z agresywnie malowaną linią. Działania te charakteryzuje dynamika kompozycji. Autorka chcąc podkreślić strukturalność swoich prac stosuje zawężoną kolorystykę. Operuje gamą bieli i czerni, gdzie plama, linia i faktura to podstawowe elementy tworzące język plastyczny doktorantki.

Impulsem, do jej procesu kreacyjnego w obszarze tkaniny było znalezione na strychu jej rodzinnego domu, sito – tzw. przetak. Przyjrzenie się jemu uruchomiło wyobraźnię artystki, zainspirowało ją do rozpoczęcia eksperymentów i budowania obiektów przestrzennych. Artystkę interesuje proces w założeniu, którego jest dociekanie, doświadczanie, tworzenie różnych struktur i wzajemne ich relacje. Nie działa mechanicznie,

swobodnie buduje reliefowe powierzchnie zmieniając gęstość przeplotu czy charakter włókna. Za pomocą minimalistycznych środków wyrazu tworzy obiekty o dużej sile wyrazu. W trakcie swoich badań pani Magdalena Bezat wyszczególniła trzy grupy przedmiotów, które zastosowała w procesie twórczym. Pierwsza to przetaki - duże sita, które mają szerokie zastosowanie m.in. w gospodarstwie domowym, rolnictwie, ogrodnictwie czy budownictwie. Okrągłe drewniane formy o zróżnicowanych wielkościach z wbudowaną siatką, autorka traktuje, jako krosno. Wprowadza w nie materie tkackie, którymi przeplata, przetyka czasami haftuje według narzuconego porządku, jaki wyznacza konstrukcja siatki. Autorka dostosowała proces tworzenia do gotowego przedmiotu, poprzez różny rodzaj nawarstwiania płaszczyzn, w następstwie powstały obiekty o odmiennej fakturze, dynamice i nasyceniu walorowym. Drugą grupę stanowią formy zaczerpnięte ze świata codzienności służące do robienia pierogów i uszek. Swoją konstrukcją wymuszają inny sposób pracy, tutaj autorka głównie zastosowała technikę owijania, gdzie czarne struktury kontrastują ze świetlistymi bielami. Natomiast trzecią grupę stanowi metalowy bęben będący elementem budowy pralki. Jego znaczna wielkość, przestrzenność w stosunku do poprzednich form daje większe możliwości do eksperymentowania i manipulowania użytą materią. Pozwala działać wewnątrz jak i na zewnątrz bryły. W rezultacie można uzyskać bardziej różnorodne rozwiązania. Jednak zabrakło mi opisanych działań w dokumentacji fotograficznej. Wykorzystane przez autorkę formy użytkowe posiadają swój wewnętrzny podział, układ linii, czy otworów. Łatwo umożliwiają ingerencje, a tym samym pozwoliły jej na zatracenie ich pierwotnej funkcji, stały się odrealnionymi obiektami sztuki. Doktorantka kontrastowo zestawiała powierzchnię płaską i reliefową. Powstałe struktury tworzą kolekcję przedmiotów zbudowanych z różnorodnych materii, miękkich i elastycznych, włókien naturalnych i syntetycznych, matowych i świetlistych. Światło wydobywa różnicę strukturalnych powierzchni. Powołane prace pani Bezat mogą zaistnieć, jako samodzielne formy, jak również tworzy z nich rozbudowane zbiory. W konsekwencji powstała seria obiektów para tkackich, gdzie każdy z nich zachowuje własną autonomię, dopełnia cykl, a zespół form opowiada o całości założenia. Autorka stworzyła wieloelementową kompozycję, w swojej naturze lapidarną, ascetyczną, umożliwiającą konstruowanie różnych konfiguracji, tworząc zmienne układy, które dalej mogą się rozrastać.

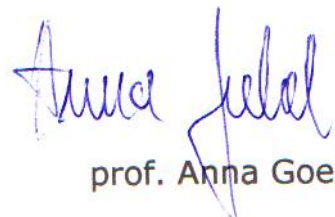
Przestrzeń prac malarskich i obiektów tkackich pani Magdaleny Bezat tworzy zapis jej poszukiwań i refleksji plastycznych.

Artystka brała udział w wystawach indywidualnych, zbiorowych oraz w licznych projektach artystycznych w Polsce i poza jej granicami. Szczegółowy życiorys artystyczny doktorantki został załączony w przygotowanej przez nią dokumentacji (załącznik nr 7) . Jej aktywność twórcza, pedagogiczna i organizacyjna zostały docenione przez środowisko włocławskie. Autorka otrzymała nominację do Nagrody Prezydenta Miasta Włocławka w dziedzinie Kultura 2016.

Prace pani Bezat wskazują na rozwój osobowości, na skupieniu się na procesie dociekań artystycznych, na poszukiwaniu indywidualnego języka artykulacji plastycznej.

Konkluzja

Stwierdzam, że oryginalne rozwiązanie podjętego problemu twórczego w pracy doktorskiej oraz dorobek artystyczny pani mgr Magdaleny Bezat spełniają warunki określone w art. 13 pt.1 Ustawy z dnia 14 marca 2003 roku (z późniejszymi zmianami) o stopniach naukowych i tytule naukowym, co uzasadnia uchwałę Rady Wydziału Tkaniny i Ubioru Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi.

prof. Anna Goebel

Poznań 18.04.2018